

РОБЪРТ ЧЕЙМБЪРС ГРАДИНИТЕ ПРОРОКОВИ

Превод от английски: Радин Григоров, 2014

chitanka.info

За опиянените от обич, вино
бил Раят запретен.

Но аз ви уверявам: таз приказка
е тлен.

За тях Градините пророкови
затворят ли вратата,

сами ще опустеят като на
сиромах ръката.

АТЕЛИЕТО

Той се усмихна с думите:

— Търси я из света.

Аз рекох:

— Но защо ми говориш за света? Моят свят е тук, сред тези стени и стъкления покрив; тук, сред позлатени кани и захабени скъпи оръжия, зацапани картини, черни сандъци и столове чудато резбовани, украсени в синьо и златно.

— Кого очакваш? — каза той, а аз отвърнах:

— Когато тя се появи, ще я позная.

Върху пещта ми огнен език шепнеше тайни към белеещата пепел. От улицата долитаха стъпки, глас и песен.

— Кого очакваш? — каза той, а аз отвърнах:

— Ще я позная.

Стъпки, глас и песен на улицата долу; песента познавах, но не и стъпките или гласа.

— Глупак! — извика той. — Същата е песента; гласа и стъпките годините са променили!

В пещта ми огнен език шепнеше над белеещата пепел:

— Не чакай повече; те, стъпките и гласът, от улицата долу, отминаха.

А той се усмихна и каза:

— Кого очакваш? Търси я из света! Аз отвърнах:

— Моят свят е тук, сред тези стени и стъкления покрив; сред позлатени кани и захабени скъпи оръжия, зацапани картини, черни сандъци и столове чудато резбовани, украсени в синьо и златно.

ФАНТОМЪТ

Фантомът на миналото отказваше да продължи.

— Ако е истина — въздъхна тя, — че откриваш у мен другарка, нека се върнем заедно. Ти ще забравиш, тук, под лятното небе.

Аз я притиснах, умоляващ и милващ; сграбчвах я, треперещ от гняв, но тя се противеше.

— Ако е истина — въздъхна тя, — че откриваш у мен другарка, нека се върнем заедно.

Фантомът на миналото отказваше да продължи.

ПОЖЕРТВОВАНИЕТО

Аз навлязох сред поле с цветя, чиито листенца са по-бели от сняг,
а сърцата им са чисто злато.

Далеч сред него някаква жена крещеше:

— Аз убих оногова, когото обичах!

И от съд тя изливаше кръв връз цветята, чиито листенца са по-бели от сняг и чиито сърца са чисто злато.

Далеч сред него аз я следвах. Връз съда прочетох хиляди имена.
А вътре прясната кръв заплашваше да прелее.

— Аз убих оногова, когото обичах! — изкрещя тя. — Светът е жаден; нека се напие!

Тя продължи да крачи; далеч от нея аз я наблюдавах да лее кръв
връз цветята, чиито листенца са по-бели от сняг, а сърцата им са чисто злато.

ОРИС

Аз приближих моста, който малцина смогват да прекосят.

— Минавай! — извика пазителят, а аз се изсмях, заявявайки:

— Има време.

Той се усмихна и затвори портата.

Към моста, който малцина смогват да прекосят, се приближаваха млади и стари. Всички те бяха отхвърлени. Аз стоях лениво и броях, докато накрая, изнурен от звуците на скръбта им, отново не се приближих до моста, който малцина смогват да прекосят.

Онези в тълпата край портата запищяха:

— Той дойде прекалено късно!

А аз се изсмях, заявявайки:

— Има време.

— Минавай! — извика пазителят, а аз влязох.

Той се усмихна и затвори портата.

ТЪЛПАТА

Точно там, където тълпата е най-гъста, стоях аз до Пиеро. Всички погледи бяха насочени към мен.

— На какво се смеят те? — попитах аз.

Той се усмихна широко и отупа прахта от черния ми плащ.

— Не виждам; явно е нещо забавно, може би честен крадец!

Всички погледи бяха насочени към мен.

— Той ти открадна кесията! — Те се заливаха от смях.

— Кесията! — викнах аз. — Пиеро, на помощ! Крадец!

Те се заливаха от смях:

— Той ти открадна кесията!

Истината пристъпи напред, стиснала огледало.

— Ако той е честен крадец — извика Истината, — Пиеро ще го открие с това огледало!

Но той само се усмихна широко и отупа прахта от черния ми плащ.

— Виж — рече той. — Истината е честен крадец, тя ти връща огледалото.

Всички погледи бяха насочени към мен.

— Арестувайте Истината! — креснах аз, забравил, че не огледало, а кесия ми бяха откраднали, точно там, където тълпата е най-гъста, стоях аз до Пиеро.

ШУТЪТ

— Тя красива ли беше? — попитах аз.

А той само се засмя, заслушан в звънчетата на шапката си.

— Пронизан — изкиска се той. — Мисли за дългото пътуване, опасностите, противните нощи. Помисли си как той бродеше заради нея, година след година, сред враждебни земи, копнеещ за близките си, копнеещ за нея!

— Пронизан — изкиска се той, заслушан в звънчетата на шапката си.

— Тя красива ли беше? — попитах аз.

А той само се озъби и промърмори нещо под съпровода на звънчетата на шапката си.

— Тя го целуна на портата — изкиска се той. — А приветствието на брат му го разчувства.

— Тя красива ли беше? — попитах аз.

— Пронизан — изкиска се той. — Мисли за дългото пътуване, опасностите, противните нощи. Помисли си как той бродеше заради нея, година след година, сред враждебни земи, копнеещ за близките си, копнеещ за нея!

Тя го целуна на портата, но вътре приветствието на брат му го разчувства.

— Тя красива ли беше? — попитах аз.

А той само се озъби и промърмори нещо под съпровода на звънчетата на шапката си.

ЗЕЛЕНАТА СТАЯ

Клоунът обърна напудреното си лице към огледалото.

— Ако бледнината е красива — каза той, — кой би могъл да се мери с моята бяла маска?

— Кой би могъл да се мери с неговата бяла маска? — обърнах се аз към Смъртта край себе си.

— Кой може да се мери с мен? — рече Смъртта. — Аз съм още по-бледна.

— Ти си много красива — въздъхна клоунът и извърна напудреното си лице от огледалото.

ИЗПИТВАНЕ НА ОБИЧТА

— Ако е истина, че обичаш — рече Обичта, — тогава недей да чакаш повече. Дай ѝ бижутата, които биха я обезчестили и обезчестяват теб с обичта към безчестна. Ако е истина, че обичаш — рече Обичта, — недей да чакаш повече.

Аз взех скъпоценностите и отидох при нея, но тя ги стъпка, ридаейки:

— Научи ме да чакам — аз те обичам!

— Чакай, ако е истина — каза Обичта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.